

17 Απρίλη: Απεργία της ΓΣΕΕ, Εργατικών Κέντρων, καθώς και συνδικάτων και ομοσπονδιών του δημόσιου τομέα

**17 ΑΠΡΙΛΗ: ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΗΣ ΓΣΕΕ, ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ
ΚΕΝΤΡΩΝ,**

**ΚΑΘΩΣ & ΣΥΝΔΙΚΑΤΩΝ & ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΩΝ ΤΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΤΟΜΕΑ**

Στις 28 Φλεβάρη ο κόσμος της εργασίας και η νεολαία με την μαζική συμμετοχή μας στις κινητοποιήσεις και στα απεργιακά συλλαλητήρια, δείξαμε τη δύναμη μας και την επιμονή μας στις διεκδικήσεις και στα δικαιώματά μας. Επίσης διατρανώσαμε ότι το έγκλημα στα Τέμπη δεν πρόκειται να ξεχαστεί και να συγκαλυφθεί.

Δυστυχώς οι εκπρόσωποι των παρατάξεων ΔΑΚΕ, ΠΑΣΚΕ, ΣΥΡΙΖΑ στο Γενικό Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ καταψήφισαν την προκήρυξη απεργίας στις 17 Απρίλη με την ΓΣΕΕ και πήραν απόφαση για απεργία απέναντι στην ακρίβεια από την ΑΔΕΔΥ στις 21 Μαΐου. Η αιτιολογία ότι η ΓΣΕΕ είναι «συμβιβασμένη» δεν πείθει κανέναν.

Τα ζητήματα της ακρίβειας και των μισθών δεν αγγίζουν τους εκπροσώπους των παρατάξεων ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ, ΣΥΡΙΖΑ. Ή ζουν σε άλλο κόσμο από τους υπόλοιπους εργαζόμενους ή δεν θέλουν να πιέσουν την ήδη στριμωγμένη από τις εξελίξεις κυβέρνηση. Να τους θυμίσουμε, αφού πρώτα κοιταχτούν στον καθρέφτη, ότι οι

συνδικαλιστικές ηγεσίες μπορεί να είναι ξεπουλημένες, αλλά οι εργαζόμενοι και στον ιδιωτικό και στο δημόσιο δεν είναι και έχουν φτάσει στα όριά τους. Στενάζουν από τη διαρκή υποτίμηση της αγοραστικής δύναμης του μισθού τους και δεν μπορούν να βγάλουν το μήνα.

Κόντρα σε όλα αυτά όμως δεκάδες ομοσπονδίες και σωματεία του Δημόσιου Τομέα συμμετέχουν με αποφάσεις των συνελεύσεων και των διοικητικών συμβουλίων του στην απεργία στις 17 Απρίλη.

Η ηγεσία της ΓΣΕΕ & της ΑΔΕΔΥ δίνει εξετάσεις και απολογείται στα κόμματα εξουσίας που εφάρμοσαν αντεργατικά μέτρα και μνημονιακές περικοπές. ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ, Σύριζα έρχονται όλο και κοντά και παίζοντας απεργοσπαστικό ρόλο ρίχνουν νερό στο μύλο της κυβέρνησης. Ενώ το ΠΑΜΕ που ξιφουλκεί υποτίθεται εναντίον τους, καλεί μονάχα σε συλλαλητήριο στο Σύνταγμα, με ομιλίες που θα ανοίξουν την προεκλογική δουλειά του Κόμματος για τις ευρωεκλογές.

Οι αγώνες μπορούν να περάσουν, μέσω επιτροπών αγώνα, στα χέρια των εργαζομένων και της νεολαίας μακριά από τις συμβιβασμένες ηγεσίες των συνδικάτων.

Το εργατικό κίνημα έχει τη δύναμη, να φέρει ανατροπές. Σε πολλές χώρες της Ευρώπης, καθώς και στις ΗΠΑ τα τελευταία δύο χρόνια εξελίσσονται μεγάλες απεργιακές μάχες, όπου διεκδικούνται και κατακτώνται αυξήσεις μισθών και μέτρα κατά της ακρίβειας.

Αγωνιζόμαστε και διεκδικούμε:

- Μεγάλες αυξήσεις στους μισθούς και στις συντάξεις – Επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού – Αποκατάσταση όλων των απωλειών
- Αυτόματη Τιμαριθμική Αναπροσαρμογή (ΑΤΑ) των μισθών με βάση τον πληθωρισμό – 7ωρο – 5ήμερο – 35ωρο
- Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας με ριζικές αυξήσεις στους μισθούς που να καλύπτουν τις ανάγκες μας – Καθολική επαναφορά των τριετιών της περιόδου 2012 – 2023
- Μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού για την κάλυψη όλων των αναγκών στις δημόσιες υπηρεσίες – Μονιμοποίηση όλων των ΙΔΑΧ & ΙΔΟΧ
- Κατάργηση των αντεργατικών νόμων Χατζηδάκη & Γεωργιάδη – Όχι στις ιδιωτικοποιήσεις
- Ελευθερία στη συνδικαλιστική δράση, την απεργία, τη διαδήλωση – Να σταματήσουν οι διώξεις αγωνιστών
- Κατάργηση ΦΠΑ και έμμεσων φόρων καθώς και διατίμηση (πλαφόν) στις τιμές στα λαϊκά είδη κατανάλωσης, στο ρεύμα, στα καύσιμα και την ενέργεια
- Αποκλειστικά δημόσια και δωρεάν παιδεία – Να μην προχωρήσουν τα ιδιωτικά πανεπιστήμια
- Δωρεάν, πλήρης και απρόσκοπτη ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης και νοσηλεία σε όλες & όλους – Κατάργηση των ιδιωτικών χειρουργείων
- Δημόσιο Καθολικό Κοινωνικό Ασφαλιστικό Σύστημα. – Επιστροφή των κλεμμένων αποθεματικών των Ταμείων και αποκατάσταση όλων των απωλειών
- Μειώσεις φόρων στα λαϊκά στρώματα, κατάργηση ΕΝΦΙΑ, αύξηση του αφορολόγητου – Όχι στους πλειστηριασμούς πρώτης λαϊκής κατοικίας
- Αγώνας κατά του φασισμού, του милитарισμού, του ρατσισμού και του σεξισμού – Όχι στον πόλεμο και τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις – Λεφτά για κοινωνικές δαπάνες, όχι για εξοπλισμούς
- Να σταματήσει τώρα η σφαγή στη Γάζα

ΤΕΤΑΡΤΗ
17
ΑΠΡΙΛΗ

24ΩΡΗ

ΑΠΕΡΓΙΑ

ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΜΙΣΘΟΥΣ & ΤΙΣ ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ
ΕΠΑΝΑΦΟΡΑ ΔΩΡΩΝ - ΑΤΑ - ΣΣΕ

- Διατίμηση στα βασικά προϊόντα
- Κατάργηση ΦΠΑ & έμμεσων φόρων
- Επαναφορά αφορολόγητου στις 12.000 €
- Όχι στις ιδιωτικοποιήσεις
- 7ωρο - 5ήμερο - 35ωρο
- Κατάργηση όλων των αντεργατικών νόμων

Συμμετέχουμε όλες & όλοι στην απεργία και τα συλλαλητήρια

Πολιτική Οργάνωση **Κόκκινο Νήμα** redtopia.gr

Kagarlitsky: «Στηρίξτε την ενωτική πρωτοβουλία για την υποστήριξη των πολιτικών κρατουμένων»

Γράφοντας από μια Ρωσική φυλακή, ο κοινωνιολόγος Boris Kagarlitsky έγραψε την ακόλουθη ανοιχτή επιστολή για να υποστηρίξει μια πλατιά εκστρατεία αλληλεγγύης με τους αριστερούς Ρώσους πολιτικούς κρατούμενους.

Ο ίδιος ο Kagarlitsky φυλακίστηκε για πέντε χρόνια στις 13 Φεβρουαρίου με την κατασκευασμένη κατηγορία της “δικαιολόγησης της τρομοκρατίας”. Στην πραγματικότητα, το μόνο του έγκλημα ήταν ότι μίλησε ενάντια στον πόλεμο της Ρωσίας στην Ουκρανία.

Η επιστολή μεταφράστηκε από τον Ρένφρι Κλαρκ από την πρωτότυπη ρωσική έκδοση. Ο Κλαρκ μετέφρασε επίσης το τελευταίο βιβλίο του Καγκαρλίτσκι, [The Long Retreat: Strategies to Reverse the Decline of the Left](#), το οποίο διατίθεται τώρα για προπαραγγελία από την Pluto Press.

Αναφερόμενος στην Κρατική Δούμα, ο Ρώσος πρωθυπουργός Μιχαήλ Μισούστιν επικαλέστηκε πλήθος στοιχείων που μαρτυρούν την ανάπτυξη της οικονομίας και την αυξημένη ευημερία του πληθυσμού. Δυστυχώς, υπάρχει ένας άλλος δείκτης στη χώρα μας που αυξάνεται σταθερά. Αυτός είναι ο αριθμός των πολιτικών κρατουμένων.

Ένας σημαντικός αριθμός ατόμων που βρίσκονται φυλακισμένοι για τις πολιτικές τους πεποιθήσεις ανήκουν σε αριστερές

οργανώσεις.

Σοσιαλιστές, κομμουνιστές και αναρχικοί, μαζί με αριστερούς δημοκράτες που δεν είναι μέλη κανενός κόμματος ή ομάδας, πέφτουν συνεχώς θύματα των μηχανισμών καταστολής. Κάθε περίπτωση, φυσικά, έχει τις δικές της ιδιαιτερότητες, αλλά η συνολική κατάσταση είναι σαφής. Το αριστερό κίνημα μιλάει για τα κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα, ενάντια στο милитарισμό και τον αυταρχισμό, και πληρώνει το τίμημα.

Ευτυχώς, η υποστήριξη των πολιτικών κρατούμενων στη χώρα μας γίνεται επίσης ένα μαζικό φαινόμενο. Χιλιάδες άνθρωποι γράφουν σε όσους έχουν συλληφθεί, συγκεντρώνουν δέματα και στέλνουν τρόφιμα και είδη για θέρμανση. Χωρίς αμφιβολία, είναι απαραίτητο να στηρίξουμε όλους εκείνους που, χωρίς να καταφεύγουν στη βία, υπερασπίζονται τις απόψεις τους και ως αποτέλεσμα υφίστανται διώξεις. Πρέπει να γνωρίζουμε και να θυμόμαστε όλα τα ονόματά τους.

Παρ' όλα αυτά, οι άνθρωποι της αριστεράς μπορούν και πρέπει να κάνουν περισσότερα για τους συμπολίτες τους.

Το πιο σημαντικό είναι το γεγονός ότι, συνδυάζοντας τις προσπάθειές μας να βοηθήσουμε τους πολιτικούς κρατούμενους, βοηθάμε στην ενίσχυση του κινήματος και οικοδομούμε το συντονισμό μεταξύ ατόμων και ομάδων. Το να δουλεύουμε μαζί για να βοηθήσουμε τους συν-στοχαστές μας που υποφέρουν για τις πεποιθήσεις τους είναι πολύ πιο γόνιμο από το να διεξάγουμε ατελείωτες διαφωνίες για το ποιος είχε δίκιο στις σοβιετικές πολιτικές συζητήσεις της δεκαετίας του 1920, για το πώς πρέπει να βλέπουμε τον Στάλιν και τον Τρότσκι και για το ποιος πρέπει να θεωρείται άψογος μαρξιστής και ποιος ρεφορμιστής, οπορτουνιστής ή, από την άλλη πλευρά, σεχταριστής.

Η πολιτική ενότητα και η πολιτική ωριμότητα επιτυγχάνονται κατά τη διάρκεια της πολιτικής δραστηριότητας. Υπό τις σημερινές συνθήκες, όταν η πολιτική δράση και η αυτοοργάνωση στη χώρα μας έχουν γίνει εξαιρετικά δύσκολες, η βοήθεια προς

τους φυλακισμένους συνδιανοητές μας δεν είναι απλώς μια ανθρωπιστική δραστηριότητα, αλλά και μια σημαντική πολιτική χειρονομία, μια πράξη έμπρακτης αλληλεγγύης.

Τώρα που αυτή η πρωτοβουλία [για τη στήριξη των αριστερών πολιτικών κρατουμένων] φτάνει επιτέλους στην πρακτική υλοποίηση, πρέπει όλοι να τη στηρίξουμε- μπορούμε και πρέπει να ενωθούμε γύρω από αυτήν. Μετά το πρώτο βήμα, θα ακολουθήσουν και άλλα βήματα. Για να γίνει το μέλλον πραγματικότητα, πρέπει να δουλέψουμε τώρα.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: elaliberta.gr

Υπογράψετε στην καμπάνια, εδώ: [Ελευθερώστε τον Μπόρις Καγκαρλίτσκι και όλους τους Ρώσους πολιτικούς κρατούμενους](https://www.change.org/p/free-boris-kagarlitsky-and-all-russian-anti-war-political-prisoners)

<https://www.change.org/p/free-boris-kagarlitsky-and-all-russian-anti-war-political-prisoners>

Ανοιχτή συνέλευση του Αντιφασιστικού Συντονισμού Αθήνας – Πειραιά, Τρίτη 16/4, 7 μ.μ.

Ο Αντιφασιστικός Συντονισμός Αθήνας-Πειραιά καλεί σε ανοιχτή συνέλευση προκειμένου να συζητηθεί ο προγραμματισμός εκδηλώσεων και εκστρατείας ενάντια στην ακροδεξιά. Η ανοιχτή συνέλευση θα πραγματοποιηθεί την Τρίτη 16 Απρίλη, στις 19:00 στο κηπάκι της Τσαμαδού, Εξάρχεια.

Σωματείο εργαζόμενων δήμου Νέας Φιλαδέλφειας – Νέας Χαλκηδόνας: η απλήρωτη εργασία βαφτίζεται εθελοντισμός

ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

ΔΗΜΟΣ ΝΕΑΣΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ-ΝΕΑΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΑΣ

sedfx@dimosfx.gr

04/04/2024

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

ΝΕΑ ΕΡΓΑΣΙΑΚΑ ΗΘΗ!

Το τελευταίο χρονικό διάστημα παρατηρείται στον Δήμο μας να γίνονται εργασίες από «εθελοντές», όπως η διοργάνωση του καρναβαλιού, η 25η Μαρτίου, ενώ θα έπρεπε να πραγματοποιούνται από εξειδικευμένο επαγγελματικό προσωπικό. Η εργασία αυτή είναι αρμοδιότητα των τεχνικών συνεργείων του Δήμου. Οι συνάδελφοί μας είναι αυτοί που στήνουν εξέδρες. Αυτές οι τεχνικές εργασίες με “εθελοντική εργασία”, όπως φαίνεται από Δελτίο Τύπου του Δήμου θα επεκταθούν με ό,τι αυτό συνεπάγεται και για τον τελικό του Conference League στην πόλη μας.

Πρόκειται για ξεκάθαρη έκκληση για δωρεάν προσφορά εργασίας που δεν θα πληρωθεί!!! Βαφτίζοντας την απλήρωτη εργασία

εθελοντισμό!

Ίσως ο εκτεταμένος «εθελοντισμός» να οφείλεται στην κακή οικονομική κατάσταση που επικρατεί στον Δήμο μας, διότι πράγματι υπάρχουν οικονομικές οφειλές στα τεχνικά συνεργεία από την προηγούμενη Διοίκηση. Το γεγονός αυτό, όμως, σε καμία περίπτωση δεν μπορούμε να συναινέσουμε να οδηγήσει στην υποκατάσταση της εργασίας των συναδέλφων μας, από την «εθελοντική» εργασία.

Προεκλογικά, είχαμε καταθέσει σε όλες τις δημοτικές παρατάξεις την άποψή μας, για τον «εθελοντισμό». Είχαμε τονίσει, ότι θα πρέπει να λειτουργεί με συγκεκριμένους όρους, πλαίσιο και στόχο, καθώς και να δρα υποστηρικτικά και συμπληρωματικά προς τους συναδέλφους μας. Με προετοιμασία, οργάνωση, εκπαίδευση, υποστήριξη και εποπτεία των εθελοντών/τριών.

Εν προκειμένω, οι προϋποθέσεις αυτές δεν υφίστανται και επιδιώκεται πολύ καθαρά να καλυφθούν ανάγκες και καθήκοντα που δεν αντιστοιχούν σε εθελοντές/τριες, αλλά σε επαγγελματίες.

Επιπροσθέτως, όταν για την εκτέλεση εργασιών απαιτείται εξειδίκευση και αυτή δεν υπάρχει, εγκυμονεί ο κίνδυνος ατυχήματος, πολύ περισσότερο δε όταν δεν χορηγούνται μέσα ατομικής προστασίας.

Καταγγέλλουμε αυτή την πολιτική της Δημοτικής Αρχής και την καλούμε να σταματήσει ΤΩΡΑ αυτού του τύπου τον «εθελοντισμό», γιατί η μη αμειβόμενη εργασία είναι εκμετάλλευση. Πάγιο αίτημά μας η αναγκαιότητα των προσλήψεων προσωπικού, ώστε να ενισχυθούν οι υπηρεσίες μας και να προασπίζεται ο δημόσιος χαρακτήρας τους προς όφελος των πολιτών. Τέλος σας γνωρίζουμε, ότι εάν υπάρξουν ξανά τέτοια φαινόμενα εθελοντισμού θα ενημερώσουμε την Επιθεώρηση Εργασίας.

ΤΟ Δ.Σ.

21ο Συνέδριο της ΟΛΜΕ: Ανατρέπουμε τους συσχετισμούς, για μια ΟΛΜΕ αγωνιστική, μακριά από την ηττοπάθεια και την συναίνεση!

21ο Συνέδριο της ΟΛΜΕ: Ανατρέπουμε τους συσχετισμούς, για μια ΟΛΜΕ αγωνιστική, μακριά από την ηττοπάθεια και την συναίνεση! Με τα πρωτοβάθμια σωματεία στην πρώτη γραμμή, με απεργιακούς αγώνες θα συνεχίσουμε τη μάχη!

Στα 2 χρόνια που πέρασαν από τη διεξαγωγή του συνεδρίου της ΟΛΜΕ η επίθεση του συστήματος και της κυβέρνησης που το υπηρετεί συνεχίζεται με αμείωτη ένταση ενάντια στα εργατικά και λαϊκά στρώματα.

□ Συμπληρώνεται ένας χρόνος από την τραγική δολοφονία 57 ατόμων, κυρίως νέων και φοιτητών, εξαιτίας της εγκληματικής πολιτικής των ιδιωτικοποιήσεων και της αδιαφορίας των επιχειρήσεων για τις ζωές των ανθρώπων, προκειμένου να εξασφαλίσουν τα κέρδη τους. Ένα χρόνο μετά όλο το πολιτικό, δικαστικό, οικονομικό και μιντιακό κατεστημένο προσπαθεί να “κουκουλώσει” την υπόθεση και να μην τιμωρηθεί κανένας υψηλά ιστάμενος. Το έγκλημα αυτό δεν θα ξεχαστεί! Θα τιμωρήσουμε τους ενόχους και τις πολιτικές τους.

□ Σε διεθνές επίπεδο, συμπληρώνονται 2 χρόνια πολέμου στην Ουκρανία και 7 μήνες όπου το κράτος – τρομοκράτης του Ισραήλ επιδίδεται σε μια τεράστια επιχείρηση εξόντωσης του παλαιστινιακού λαού, με ΗΠΑ ΝΑΤΟ και ΕΕ να στηρίζουν την Ισραηλινή φονική μηχανή. Και ενώ η ελληνική κοινωνία εκφράζει σταθερά την αλληλεγγύη της στον παλαιστινιακό λαό και ταυτόχρονα απαιτεί την κατάπαυση πυρός στην Ουκρανία, η

ελληνική κυβέρνηση έχει ενεργό ρόλο και συμμετοχή και στα δύο πολεμικά μέτωπα, παραχωρώντας πλοία, βάσεις και αεροδρόμια για να διευκολύνει το έγκλημα στην Παλαιστίνη και όπλα για να ενισχύσει τον ουκρανικό στρατό. Η δήλωση του επικεφαλής του Ευρωκοινοβουλίου ότι η ΕΕ μπαίνει σε περίοδο «πολεμικής οικονομίας», μόνο δυσάρεστες συνέπειες μας επιφυλάσσει.

□ Την ίδια ώρα το περιβάλλον καταστρέφεται για τα κέρδη των επιχειρήσεων, με πυρκαγιές που κατάκαψαν εκατοντάδες χιλιάδες στρέμματα δάσους και σπίτια, ενώ φέτος καίγονται τα δάση ήδη από τον Απρίλη! Τα πλημμυρισμένα σχολεία της Θεσσαλίας ξεκίνησαν τη χρονιά με τηλεκπαίδευση εξαιτίας της εγκληματικής πολιτικής μιας κυβέρνησης που θεωρεί «αναποδιά» τις πλημμύρες που έπνιξαν ανθρώπους, ζώα και καλλιέργειες και δε δίνει δεκάρα τσακιστή για την πρόληψη φυσικών καταστροφών, τα αντιπλημμυρικά έργα και τις ζωές μας.

Ακρίβεια, αισχροκέρδεια και κερδοσκοπία

Το κύμα της ακρίβειας έρχεται να λειτουργήσει σαν μια νέα μνημονιακή μείωση του εργατικού μισθού. Οι αυξήσεις – κοροϊδία των 40–50€ δεν καλύπτουν ούτε στο ελάχιστο τις πραγματικές απώλειες του 40% του εισοδήματός μας, ενώ καμία κουβέντα δεν γίνεται για την επιστροφή του 13ου – 14ου μισθού. Την ίδια στιγμή αυξάνονται τα επιδόματα των στελεχών της διοίκησης κατά 30%. Ούτε στον ιδιωτικό τομέα, όμως, η κατάσταση είναι καλύτερη. Η αύξηση στον κατώτατο μισθό, που θα ανέβει λίγο πάνω από τα 800€, δεν πρόκειται να καλύψει παρά μόνο ελάχιστο μέρος από τις αυξήσεις των τελευταίων ετών. Η μεγάλη πλειοψηφία της κοινωνίας οδηγείται στην φτωχοποίηση.

Σημειώνουμε ότι οι αυξήσεις στα είδη διατροφής από το 2020 ξεπερνάνε το 30% και το ποσοστό αυτό αυξάνεται καθημερινά, ενώ πλέον η Ελλάδα είναι προτελευταία στην ΕΕ στην αγοραστική δύναμη.

Η απαξίωση, υποβάθμιση και διάλυση του κοινωνικού κράτους συνιστά, επίσης μια δεύτερη εξίσου σημαντική μείωση του εργατικού μισθού, καθώς το εργατικό νοικοκυριό χρειάζεται επιπλέον

δαπάνες, θεμελιώδεις υπηρεσίες υγείας, πρόνοιας και παιδείας. Η εκτίναξη των τιμών των ενοικίων και των κατοικιών είναι πρωτοφανής, σε επίπεδα έως 40% τα τελευταία χρόνια, εξαιτίας του μαζικού και

ανεξέλεγκτου τουρισμού των golden visa και της κερδοσκοπίας, ενώ η λαϊκή κατοικία απειλείται με τους χιλιάδες πλειστηριασμούς.

Χτύπημα εργασιακών δικαιωμάτων

Αμέσως μετά τη νίκη της στις βουλευτικές εκλογές, η κυβέρνηση έφερε για ψήφιση ένα αντεργατικό νομοσχέδιο για τη 13ωρη καθημερινή εργασία, που καταργεί το 8ωρο και μας γυρνάει πριν το ματωμένο Σικάγο του 1886. Το νομοσχέδιο παρέχει στο κεφάλαιο την δυνατότητα για 13 ώρες δουλειά την ημέρα, 78 ώρες εργασίας την εβδομάδα σε πάνω από έναν εργοδότη, συμβάσεις «μηδενικών ωρών», δηλαδή ευέλικτες μορφές απασχόλησης χωρίς συμφωνημένο ωράριο και μισθό. Όπως και ο νόμος Χατζηδάκη, ποινικοποιεί την απεργία και την συνδικαλιστική δράση, με βαριά πρόστιμα και ποινές φυλάκισης σε όσους περιφρουρούν καταλήψεις και απεργίες. Ταυτόχρονα, η συζήτηση για νέες αυξήσεις στα ηλικιακά όρια συνταξιοδότησης παραμένει ανοιχτή από την πλευρά της κυβέρνησης.

Επίθεση στη δημόσια εκπαίδευση

Η κυβέρνηση της ΝΔ, παρακάμπτοντας το Σύνταγμα πέρασε νόμο για την ίδρυση ιδιωτικών ΑΕΙ, με σκοπό την πλήρη ιδιωτικοποίηση, εμπορευματοποίηση και επιχειρηματικοποίηση του δημόσιου πανεπιστημίου. Με το νομοσχέδιο που ψήφισε ετοιμάζεται να χαρίσει τη δημόσια Τεχνική Επαγγελματική Εκπαίδευση στις δυνάμεις της αγοράς. Προαναγγέλλει νέα μέτρα για ψήφιση, διαγωνισμό ΑΣΕΠ που υπονομεύει τα πτυχία και την προϋπηρεσία των εκπαιδευτικών, «ελεύθερη» επιλογή σχολείων που βαθαίνει την κατηγοριοποίηση σχολείων, εθνικό απολυτήριο συνδεδεμένο με την πλήρη εφαρμογή της Τράπεζας Θεμάτων, για να μετρούν οι βαθμοί και των τριών τάξεων των ΓΕΛ, ΕΠΑΛ και στη συνέχεια νέες εξετάσεις για την εισαγωγή στα ΑΕΙ.

Η αξιολόγηση έχει δεχτεί ισχυρό πλήγμα!

Για 4η χρονιά το ΥΠΑΙΘ προσπαθεί να επιβάλει την αξιολόγηση

και παρόλο που έχει τη στήριξη των δυνάμεων του κυβερνητικού συνδικαλισμού, ο κλάδος συνεχίζει να μην παραδίδεται. Δεκάδες χιλιάδες εκπαιδευτικοί συνεχίζουν στο δρόμο του αγώνα και συντάσσονται με την απεργία – αποχή. Το υπουργείο με 14 δικαστικές προσφυγές, απειλές, εκβιασμούς των νεοδιοριστών, εντολές καθαίρεσης διευθυντών γιατί ασκούν το δικαίωμά τους να απεργούν και συστράτευση όλης της εκπαιδευτικής ιεραρχίας, επιχειρεί να επιβάλει την αξιολόγηση. Δεν θα τους περάσει! Η απεργία αποχή με τις συνεχείς επαναπροκηρύξεις από τα σωματεία μας είναι ισχυρό όπλο και θα γίνει ο εφιάλτης πολλών!

Τα πρωτοβάθμια σωματεία, οι ΕΛΜΕ και οι ΣΕΠΕ με το συντονισμό τους βαδίζουν το δρόμο του αγώνα με την απεργία αποχή και ανάγκασαν ΟΛΜΕ, ΔΟΕ και ΑΔΕΔΥ που πήγαιναν να κλείσουν τον αγώνα, να αποφασίσουν απεργία αποχή. Ανάγκασαν τις ΣΥΝΕΚ, ακόμη και τη ΔΑΚΕ να ψηφίζουν τώρα επαναπροκήρυξη απεργίας αποχής στην ΟΛΜΕ που το 2021 ωρύονταν ότι δε γίνεται, αλλά και το ΠΑΜΕ να ψηφίζει την απεργία αποχή από τους Συλλόγους Π.Ε. και δειλά δειλά και από ΕΛΜΕ, ενώ μέχρι τώρα το αρνιόταν.

Το αν θα κυριαρχήσει η γραμμή της ήττας ή της νίκης εξαρτάται από την δράση πρώτα από όλα των πρωτοβάθμιων σωματείων και ύστερα από την στάση των ομοσπονδιών. Σε περιοχές όπου σωματεία θεωρούν τις μάχες χαμένες ο φόβος και η υποταγή τείνει να γίνει κανονικότητα, ενώ σε περιοχές με σωματεία πραγματικά αγωνιστικά ο αγώνας συνεχίζεται.

Μόνη λύση οι αγώνες μας

Η περίοδος που βρισκόμαστε δεν σφραγίζεται μόνο από μπαράζ αντiekπαιδευτικών μέτρων ενάντια σε όλες τις βαθμίδες της και την προώθηση αντιλαϊκών μέτρων που θα ενταθούν, στο πλαίσιο αυστηρής τήρησης του Συμφώνου Σταθερότητας που επιβάλλει η Ε.Ε. από το 2024, αλλά σηματοδοτείται και από αγώνες. Ο αγώνας των φοιτητών με καταλήψεις, μαζικές γενικές Συνελεύσεις και συγκεντρώσεις κάθε εβδομάδα με πανεκπαιδευτικά χαρακτηριστικά και τη συμμετοχή εκπαιδευτικών σωματείων και μαθητών, είναι ελπιδοφόρος για όλο το εργατικό λαϊκό κίνημα. Ελπίδα μας γεμίζει κι ο μεγάλος αγώνας των αγροτών, η μαζική συμμετοχή των εργαζομένων στην απεργία της 28ης Φλεβάρη και οι χιλιάδες συνάδελφοι/ισσες που αντιστέκονται με όπλο την απεργία αποχή

στην αξιολόγηση.

Οι παρατάξεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού στην ΟΛΜΕ υπονομεύουν τον αγώνα

Η επαναπροκήρυξη της απεργίας αποχής από την ΓΣ προέδρων των ΕΛΜΕ και την ολομέλεια των προέδρων της ΔΟΕ ήταν η απαίτηση του κόσμου της εκπαίδευσης, κόντρα στην υπονόμευση από τις παρατάξεις του νυν και πρώην κυβερνητικού συνδικαλισμού ΔΑΚΕ-ΣΥΝΕΚ-ΠΕΚ στην ΟΛΜΕ και τις αντίστοιχες στην ΔΟΕ. Μαζί σταμάτησαν την απεργία αποχή από την αυταξιολόγηση και αρνήθηκαν την επαναπροκήρυξή της, όταν κρίθηκε παράνομη. Αρνήθηκαν τη συνέχιση της από τα πρωτοβάθμια σωματεία, ενώ επιδόθηκαν στην ίδια με το

ΥΠΑΙΘΑ εκστρατεία τρομοκράτησης των συναδέλφων. Σε απόλυτη σύμπλευση τα τελευταία χρόνια, οδήγησαν τον κλάδο σε υποχώρηση-συνθηκολόγηση με την υιοθέτηση των ενιαίων κείμενων για την αξιολόγηση της σχολικής μονάδας, με την ανοχή της ΑΣΕ-ΠΑΜΕ. Δέσμιες της απόφασής τους στο 20ο συνέδριο υπέρ μιας καλής αξιολόγησης, δεν παίρνουν μέτρα ουσιαστικής στήριξης του αγώνα, αποφασίζουν τις επαναπροκηρύξεις της α-α με μεγάλες καθυστερήσεις, αφήνοντας τον κλάδο χωρίς συνδικαλιστική κάλυψη.

Η ΑΣΕ – ΠΑΜΕ, αποσύρθηκε από τη μάχη της απεργίας – αποχής με την πρότασή της για «ενιαία αγωνιστικά κείμενα» και έδωσε χείρα βοηθείας στον κυβερνητικό συνδικαλισμό στην προσπάθειά του για μια «συντεταγμένη» από τον κλάδο αποδοχή της αξιολόγησης της σχολικής μονάδας. Είναι τεράστιες οι ευθύνες της που με ορίζοντα τις εκλογές παντός είδους και τη ρήση «ο λαός να βγάλει τα συμπεράσματά του» προχωρεί σε έναν ανέξοδο βερμπαλιστικό αγωνιστικό λόγο, αλλά ταυτόχρονα ακολουθεί μια τακτική με την οποία όσο εύκολα συμφωνούν οι παρατάξεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού των ΔΑΚΕ-ΣΥΝΕΚ-ΠΕΚ, τόσο εύκολο είναι και να αναδιπλωθούν. Επιμένει να μην στηρίζει τον συντονισμό των πρωτοβάθμιων σωματείων και την κήρυξη της α-α από αυτά, παρά μόνο σε όσα σωματεία υπάρχει έντονη πίεση από τη βάση και τις αγωνιστικές δυνάμεις του κλάδου. Σε κάθε ΕΛΜΕ ψηφίζει με διαφορετικό τρόπο και γνωρίζει πολύ καλά ότι η τακτική της πολυγλωσσίας που ακολουθεί σπέρνει σύγχυση και

ηττοπάθεια.

Σωματεία στα χέρια των εργαζομένων

Ο αγώνας των εργαζομένων σε όλο το δημόσιο, ώστε να μην περάσει η αξιολόγηση συνεχίζεται αμείωτος, κόντρα στους εκφοβισμούς της κυβέρνησης και στα δικαστικά μέσα που χρησιμοποιεί για να βγάλει παράνομες τις κινητοποιήσεις. Όλα τα συνδικάτα, οι ομοσπονδίες και η ΑΔΕΔΥ σέρνονται στα δικαστήρια, τα οποία ακολουθούν πειθήνια τις εντολές της κυβέρνησης και του αντεργατικού νόμου Χατζηδάκη και οι εργαζόμενοι απειλούνται με πρόστιμα, περικοπές μισθού, καθαιρέσεις και άλλες ποινές, αν συνεχίσουν την απεργία αποχή. Τα συνδικάτα πρέπει να συνεχίσουν τον αγώνα και να μην υποχωρήσουν στις απειλές και στις ποινές που θα θελήσουν να εφαρμόσουν κυβέρνηση και δικαστήρια. Έχουμε τη δύναμη και το έχουμε αποδείξει.

Αυτό που διακυβεύεται στην πραγματικότητα δεν είναι η εφαρμογή ή όχι της αξιολόγησης, αλλά το δικαίωμα των εργαζομένων να απεργούν. Αυτό είναι το νόημα της εγκυκλίου Κατσαρού για καθαίρεση των διευθυντών που δε διενεργούν αξιολόγηση, των πειθαρχικών σε συναδέλφους που συμμετέχουν στη νόμιμα προκηρυγμένη από τα εκπαιδευτικά σωματεία απεργία-αποχή, σε κινητοποιήσεις του σωματείου τους, της αγωγής ενάντια στην απεργία -αποχή της ΕΛΜΕ Χανίων.

Η ΟΛΜΕ, ένα ιστορικό σωματείο, με ευθύνη των δυνάμεων του κυβερνητικού συνδικαλισμού των ΔΑΚΕ, ΣΥΝΕΚ, ΠΕΚ τη διετία που πέρασε έχει οδηγηθεί στο τέλμα! Έφτασαν στο σημείο να μην έχουν σταθερή εβδομαδιαία ημέρα συνεδρίασης του ΔΣ της ΟΛΜΕ, όπως ορίζει το καταστατικό και να συνεδριάζουν μέχρι και ένα μήνα μετά, αφήνοντας τα μέτρα να περικυκλώνουν τον κλάδο και τα προβλήματα χωρίς απάντηση! Η ΑΣΕ – ΠΑΜΕ θα έπρεπε να έχει διαχωρίσει τη θέση της και να παραιτηθεί από το προεδρείο της ΟΛΜΕ όπου συμμετέχει μαζί με τη ΔΑΚΕ και τις ΣΥΝΕΚ. Τα Πραξικοπήματα και οι αντιδημοκρατικές ενέργειες είναι το στοιχείο τους. Ανέβαλαν τη ΓΣ προέδρων στις 22/10/2022 με τη δικαιολογία ότι δεν βρήκαν αίθουσα, για να μην καταψηφιστεί η συμμετοχή τους στις ηλεκτρονικές εκλογές. Οργάνωσαν παρωδία ΓΣ

προέδρων στις 19/11/2022, χωρίς να γίνουν ΓΣ των ΕΛΜΕ, για να νομιμοποιήσουν τους ψευτοαιρετούς!

Η αντιεκπαιδευτική πολιτική δεν πρέπει να περάσει

Η κυβέρνηση της ΝΔ, αν και λειτουργεί χωρίς κοινοβουλευτικό αντίπαλο, έχει μεγάλη φθορά, πολιτικά και δημοσκοπικά. Τα νομοσχέδια, οι συγκαλύψεις και η διαφθορά την έχουν οδηγήσει στην πλήρη απονομιμοποίηση από το σύνολο της κοινωνίας. Τώρα είναι η ώρα να κλιμακώσουμε τον αγώνα μας! Η συνέχιση της απεργίας αποχής με απόφαση από την ολομέλεια των προέδρων είναι σημαντική. Η σημασία είναι πολιτική γιατί αυτή η απόφαση δείχνει ότι ένας από τους μεγαλύτερους κλάδους εργαζομένων είναι πρόθυμος να συγκρουστεί με την κυβέρνηση. Ταυτόχρονα χρειάζεται κλιμάκωση του απεργιακού αγώνα. Γι' αυτό προτείνουμε συνεχώς απεργιακά βήματα, με απεργίες, όπως της 17/4, που πρέπει να είναι πανεργατικές. Αυτός είναι ο τρόπος για να στηρίξουμε πολιτικά την απεργία – αποχή, κόντρα στις όποιες δικαστικές αποφάσεις και αυτός είναι ο τρόπος για μια «αντιπολίτευση» που θα έχει αποτέλεσμα, ενάντια στις εκλογικές αυταπάτες.

Τα θέλουμε όλα πίσω! Διεκδικούμε:

□ Αυξήσεις στους μισθούς μας, 1.200 € καθαρά στον νεοδιόριστο. Επαναφορά του 13ου – 14ου μισθού και σύνταξης, απόδοση του παγωμένου ΜΚ 2016-2017, αποκατάσταση των εισοδηματικών απωλειών από το 2010 μέχρι σήμερα.

□ Αφορολόγητο στα 12.000 €. Να καταργηθούν όλοι οι δυσβάσταχτοι φόροι και τα χαράτσια. Να καταργηθεί ο ΦΠΑ στα τρόφιμα και όλα τα βασικά είδη λαϊκής κατανάλωσης. Όχι στην ακρίβεια!

□ Μόνιμους μαζικούς διορισμούς τώρα – μονιμοποίηση όλων των αναπληρωτών αποκλειστικά με βάση το πτυχίο και την προϋπηρεσία – πλήρη δικαιώματα στους αναπληρωτές. Όχι στο προσοντολόγιο και σε διαγωνισμό ΑΣΕΠ. Άμεση μονιμοποίηση όλων των νεοδιόριστων! Να μπει τέλος στην ομηρία τους!

□ Όχι στο σχολείο – εξεταστικό κέντρο. Να καταργηθούν τα εξεταστικά πλέγματα (ΕΒΕ, Τράπεζα θεμάτων, PISA).

□ Όχι στην αξιολόγηση – αυτοαξιολόγηση. Απεργία – αποχή από

κάθε μορφή αξιολόγησης! Κατάργηση του νόμου 4823/2021.

□ Κατάργηση των μεταγυμνασιακών Επαγγελματικών Σχολών Κατάρτισης (ΕΣΚ). Ενιαία 12χρονη εκπαίδευση. Κανένα παιδί χωρίς απολυτήριο Λυκείου.

□ Κατάργηση και ανυπακοή στους νόμους Χατζηδάκη και Γεωργιάδη που καταργούν τη δράση των σωματείων, ποινικοποιούν τους αγώνες και επιβάλουν ένα νέο μεσαίωνα στις εργασιακές σχέσεις.

□ Κατάργηση του ν. Κατρούγκαλου. Πλήρης σύνταξη με 30 χρόνια εργασίας και χωρίς όριο ηλικίας.

□ Επαναφορά του ωραρίου στα προ του 2013 επίπεδα.

□ Να ακυρωθούν οι ανατιμήσεις στην ενέργεια και στα βασικά προϊόντα και να μπει πλαφόν και διατίμηση στις τιμές! Αυτόματη προσαρμογή των μισθών με βάση τον τιμάριθμο.

□ Όχι στις ιδιωτικοποιήσεις. Να επιστρέψουν οι εταιρείες κοινής ωφέλειας στο δημόσιο (συγκοινωνίες, ρεύμα, ενέργεια, κ.α). Να καταργηθεί το χρηματιστήριο ενέργειας.

□ Λευτεριά και ανεξαρτησία στην Παλαιστίνη. Έξω οι φονιάδες Ισραήλ-ΗΠΑ-NATO-ΕΕ από τη Γάζα. Καμία εμπλοκή της χώρας μας στη σφαγή. Άμεση αναγνώριση παλαιστινιακού κράτους, στα όρια που διεκδικούν οι Παλαιστίνιοι.

□ Να σταματήσει ο πόλεμος στην Ουκρανία! Να σταματήσει τώρα η εισβολή της Ρωσίας και κάθε επέμβαση των ΗΠΑ – NATO – ΕΕ! Καμία εμπλοκή της χώρας μας! Να κλείσουν όλες οι βάσεις! Έξω από NATO – ΕΕ! Ειρήνη και Φιλία των Λαών!

Το 21ο συνέδριο να αποφασίσει τη συνέχιση του αγώνα με ΓΣ των ΕΛΜΕ, με ΓΣ προέδρων με την έναρξη της χρονιάς και πρόταση για παρατεταμένο αγώνα διαρκείας (ενημερώσεις, εκδηλώσεις, αποκλεισμούς, συγκεντρώσεις, επαναλαμβανόμενες απεργίες) που η εξέλιξή του θα καθορίζεται από ΓΣ.

Καταγγελία για τον αποκλεισμό
του ΣΕΡΕΤΕ Παράρτημα
Θεσσαλονίκης από τον χώρο της

τακτικής γενικής συνέλευσης

Για άλλη μια φορά, ως σωματείο στην έρευνα και την τριτοβάθμια εκπαίδευση, γινόμαστε μάρτυρες των αυταρχικών και αντιδημοκρατικών πρακτικών της κυβέρνησης που παρακάμπτουν αντιδραστικά κάθε έννοια του πανεπιστημιακού αυτοδιοίκητου και της ακαδημαϊκής ελευθερίας, με το σχέδιο ακύρωσης του διημέρου αναρχικού πολιτικού φοιτητικού φεστιβάλ όπου σε κάθε είσοδο του ΑΠΘ βρίσκονται δυνάμεις της αστυνομίας εμποδίζοντας φοιτητές, εργαζόμενους και κόσμο να εισέλθει ενώ τώρα προχωρούν και σε προσαγωγές στην πάνω είσοδο του ΑΧΕΠΑ. Η αστυνομία αρνήθηκε και σε μέλη του σωματείου την είσοδο στον χώρο του κάμπους. Επιπλέον, την ώρα που το σωματείο έχει προγραμματισμένη γενική συνέλευση στο κτήριο της ΝΟΠΕ, μετά και από την ενυπόγραφη παραχώρηση της αίθουσας του τυπογραφείου από τον κοσμήτορα της Σχολής Κοινωνικών και Οικονομικών Επιστημών [ΚΟΕ], οι φυλακές τους ΑΠΘ μας ενημέρωσαν ότι δεν μπορούν να ανοίξουν την αίθουσα όπως και θα όφειλαν, κατόπιν εντολής του Κοσμήτορα της Νομικής Σχολής κ. Γκλαβίνη για lockout.

Μετά από πιέσεις των μελών του σωματείου, και τις συνεχείς προσπάθειες του προσωπικού φύλαξης, η επικοινωνία με τον Κοσμήτορα της Σχολής ΚΟΕ, κ. Βαρσακέλη, δεν κατέστη εφικτή, καθώς δεν σηκώνε

το τηλέφωνο του! Την ίδια στιγμή ο Κοσμήτορας της Νομικής κ. Γκλαβίνης, μας ενημέρωσε τηλεφωνικώς ότι κανένας δεν μπαίνει στο κτήριο της ΝΟΠΕ αρνούμενος να μας απαντήσει επισήμως τους λόγους.

Την στιγμή αυτή τα μέλη μας προσπαθούν να πάρουν μια επίσημη απάντηση για τους λόγους που δεν τους επιτρέπεται το αυτονόητο δικαίωμα για πρόσβαση στον χώρο της συνέλευσης δεδομένου ότι υπάρχει επίσημη παραχώρηση από την κοσμητεία της σχολής ΚΟΕ.

Η αναίτια απαγόρευση πρόσβασης στους χώρους εργασίας μας, η απαράδεκτη παρουσία της αστυνομίας σε κάθε είσοδο του κάμπους που παρεμποδίζουν την απρόσκοπτη πρόσβαση των μελών μας κάνει καταφανές τον αυταρχικό παραλογισμό τόσο της διοίκησης όσο και της κυβέρνησης.

Απαιτούμε από τις Κοσμητείες που συστεγάζονται στο κτήριο ΝΟΠΕ να μας απαντήσουν επίσημα τους λόγους που αποκλειόμαστε από τον φυσικό μας χώρο, τον χώρο που εργαζόμαστε και παρεμβαίνουμε θεσμικά σαν συνδικαλιστικό όργανο.

Απαιτούμε άμεσα την αποχώρηση της αστυνομίας από το κάμπους και την άμεση παρέμβαση των πρυτανικών αρχών που φέρει από κοινού με την κυβέρνηση την ευθύνη για το κλίμα τρομοκρατίας που έχει δημιουργηθεί στο κάμπους.

Επόμενη ΓΣ: Σάββατο 13/04

Σωματείο Εργαζομένων στην Έρευνα και Τριτοβάθμια Εκπαίδευση – ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

...Σέντρα ο Βούρος ...Γκολ ο Τομπούλογλου!!!

ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

ΔΗΜΟΣ ΝΕΑΣΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ-ΝΕΑΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΑΣ

sedfx@dimosfx.gr

05.04.2024

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

...Σέντρα ο Βούρος ...Γκολ ο Τομπούλογλου!!!

Στις 27 Μαρτίου στο τελευταίο Δημοτικό Συμβούλιο, μεταξύ των θεμάτων ήταν και η χρήση των αύλειων χώρων σχολείων ως πάρκινγκ για την διεξαγωγή του τελικού Conference League στην πόλη μας.

Ο νυν Δήμαρχος κ. Τομπούλογλου στοχοποίησε τον τέως Δήμαρχο κ. Βούρο, γιατί όπως είπε, αυτός ήταν που υπέγραψε μνημόνιο συνεργασίας μεταξύ Δήμου, ΕΠΟ και UEFA (ειδικός περί μνημονίων) για άνευ όρων παραχώρηση προσωπικού, εγκαταστάσεων, κτιρίων, κλπ στη Διοργανώτρια Αρχή και μάλιστα χωρίς κανένα οικονομικό όφελος.

Εντύπωση προκάλεσε το γεγονός, ότι η υπογραφή «έπεσε» από τον κ. Βούρο χωρίς να υπάρξει διαβούλευση από τους φορείς, ούτε απόφαση Δημοτικού Συμβουλίου!!!

Ωστόσο το έγγραφο που ήρθε στον Δήμο από την UEFA δεν γράφει πουθενά ότι θα πρέπει να παραχωρηθούν προαύλια σχολείων πλησίον του γηπέδου για χρήση πάρκινγκ!!!

Θα μπορούσαν στο Δημοτικό Συμβούλιο με ομόφωνη απόφασή τους οι Δημοτικοί Σύμβουλοι να αρνηθούν, μετά και το δυναμικό παρών που έδωσαν πολλοί γονείς και Δ.Σ. συλλόγων γονέων σχολείων, Ένωση Συλλόγων Γονέων, εκπαιδευτικοί, σύλλογοι γυναικών, συνδικαλιστές από Γ' ΕΛΜΕ και ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ, καθώς και πολλοί δημότες. Όπως φάνηκε από τις τοποθετήσεις της παράταξης του Δημάρχου κ. Τομπούλογλου, καθώς και του τέως κ. Βούρου με την προσχηματική (εκ του ασφαλούς) αρνητική ψήφο του, **KANENAS ΤΟΥΣ ΔΕΝ ΗΘΕΛΕ να δημιουργήσει πρόβλημα στη Διοργανώτρια Αρχή**, αγνοώντας τις εκκλήσεις καθηγητών και γονέων για τις ενδοσχολικές και Πανελλήνιες εξετάσεις εκείνης της περιόδου.

Με ποδοσφαιρικούς όρους θα έλεγε κανείς: **Σέντρα ο Βούρος, γκολ ο Τομπούλογλου!!!**

Παράλληλα αναμένουμε να διευκρινιστεί τί σημαίνει για τους υπαλλήλους ο Δήμος στη διάθεση του Conference, προκειμένου να τοποθετηθούμε.

Ως Σωματείο κατά το παρελθόν έχουμε εκφράσει τη θέση μας δημόσια και είμαστε κάθετα αντίθετοι σε τέτοιου είδους παραχωρήσεις, που ανοίγουν δρόμους για μόνιμη χρήση. Το γεγονός της μεθοδευμένης απαξίωσης του δημόσιου σχολείου (όπως και Υγεία, Δήμοι κλπ) από τις εκάστοτε κυβερνήσεις έχει ανοίξει την όρεξη στα ιδιωτικά συμφέροντα. Επιπρόσθετα, τα σχολεία δεν θα πρέπει να λειτουργούν με χορηγούς, σπόνσορες και εθελοντές. Αντιθέτως θα πρέπει να χρηματοδοτούνται από τον κρατικό προϋπολογισμό, σύμφωνα με τις σύγχρονες ανάγκες της σχολικής/εκπαιδευτικής κοινότητας. Είμαστε κάθετα αντίθετοι στη χρήση καμερών και ιδιωτικής φύλαξης (Security). Απεναντίας όλα αυτά τα χρόνια αγωνιζόμαστε για προσλήψεις μόνιμου και επαρκούς προσωπικού σχολικών φυλάκων και καθαριστριών, για όλα τα σχολεία. Σχολεία με ασφαλείς και σύγχρονες κτιριακές εγκαταστάσεις.

Το Σωματείο μας θα είναι δίπλα στην εκπαιδευτική κοινότητα, στον αγώνα για την αναβάθμιση της δημόσιας παιδείας και ενάντια στην εμπορευματοποίησή της με όρους αγοράς. Άλλωστε αγωνιζόμαστε ως δημοτικοί υπάλληλοι και εμείς για προσλήψεις προσωπικού σε όλες τις υπηρεσίες του Δήμου και τασσόμαστε ενάντια στην ιδιωτική φύλαξη και τις κάμερες στους χώρους της δουλειά μας.

Καλούμε φορείς και συλλογικότητες σε επαγρύπνηση και συντονισμό της δράσης, ώστε να δρομολογήσουμε ένα σχέδιο αγώνα προκειμένου η απόφασή τους να μείνει στα χαρτιά.

- **ΚΑΝΕΝΑ ΣΧΟΛΕΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΗ ΙΔΙΩΤΙΚΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ**
- **ΑΝΟΙΧΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΓΙΑ ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ**

Το ΔΣ

8 Απριλίου 2013: ο θάνατος της Μ. Θάτσερ

Αναδημοσίευση από το xekinima.org

Σήμερα 8 Απρίλη συμπληρώνονται 11 χρόνια από τον θάνατο της Μάργκαρετ Θάτσερ. Με αυτήν την αφορμή δημοσιεύουμε σήμερα τη μετάφραση παλιότερου άρθρου του σ. Νάιτζελ Σμιθ από το [Internationalist Standpoint](#)

Στις 8 Απριλίου του 2013 πέθανε η πρώην πρωθυπουργός του Ηνωμένου Βασιλείου, Μάργκαρετ Θάτσερ. Η Θάτσερ είναι μία από τις σημαντικότερες προσωπικότητες της βρετανικής πολιτικής των τελευταίων εκατό ετών, όχι μόνο επειδή ήταν η πρώτη γυναίκα πρωθυπουργός του Ηνωμένου Βασιλείου, αλλά και εξαιτίας του ρόλου της στη διαμόρφωση του πολιτικού και οικονομικού χαρακτήρα της χώρας. Παράλληλα η νεοφιλελεύθερη προσέγγισή της, σε συνδυασμό με την αντίστοιχη αντίληψη του προέδρου των ΗΠΑ Ρόναλντ Ρίγκαν, επηρέασαν βαθιά την παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία.

Η Θάτσερ εξελέγη πρωθυπουργός για πρώτη φορά στις 4 Μαΐου του 1979 και κέρδισε δύο ακόμη θητείες στο αξίωμα το 1983 και το 1987, πριν τελικά το ίδιο της το κόμμα (οι Συντηρητικοί, ή Τόρηδες) την εξανάγκασαν σε παραίτηση μετά από έντεκα χρόνια πρωθυπουργίας, το 1990.

Καταγωγή και επιρροές

Η θάτσερ επηρεάστηκε σε μεγάλο βαθμό από τον δεξιό πολιτικό και μέντορά της, Κιθ Τζόζεφ, ο οποίος είχε αντίστοιχα επηρεαστεί από τις νεοφιλελεύθερες ιδέες του Μίλτον Φρίντμαν και του Φρίντριχ Χάγιεκ. Η θάτσερ και ο Τζόζεφ ενθάρρυναν τα μέσα ενημέρωσης να χρησιμοποιούν τον όρο θατσερισμός για να περιγράψουν τις ιδέες της για την κοινωνία και την οικονομία. Αυτό έγινε προκειμένου να προωθηθεί η αντίληψη ότι η θάτσερ ήταν κατά κάποιο τρόπο οραματίστρια. Ως προς τον τρόπο με τον οποίο παρουσιαζόταν η θάτσερ, δόθηκε επίσης μεγάλη έμφαση στις σπουδές της στη χημεία, καθώς και στην ταπεινή της καταγωγή (ήταν κόρη ενός μανάβη, αν και ο πατέρας της έγινε κάποια στιγμή δήμαρχος του Γκράνθαμ).

Η θάτσερ παρουσίασε τον εαυτό της και τους υποστηρικτές της μέσα στο κόμμα σαν το πολιτικά στιβαρό τμήμα του, ενώ τους αντιπάλους της Συντηρητικούς ως μαλθακούς. Ως πρωθυπουργός κράτησε μακριά από το υπουργικό της συμβούλιο τους πιο μετριοπαθείς εκπροσώπους του κόμματος, προκειμένου να μην αντιμετωπίσει σοβαρή αντίσταση όταν θα εφάρμοζε τη νεοφιλελεύθερη ατζέντα της, την οποία ορισμένα στελέχη θεωρούσαν ακραία.

Ιδιωτικοποιήσεις και διάλυση της βιομηχανίας

Η προσέγγιση της θάτσερ για την οικονομία ήταν αυτή της σθεναρής υποστήριξης των συμφερόντων του τραπεζικού και χρηματοπιστωτικού τομέα έναντι εκείνων της παραγωγής και των εργαζομένων. Ξεκίνησε μια σταυροφορία σαρωτικών ιδιωτικοποιήσεων των εθνικοποιημένων βιομηχανιών της Βρετανίας και επίσης προώθησε την πώληση –σε εξευτελιστικές τιμές– των δημοτικών κατοικιών που είχαν χτιστεί για να στεγάσουν τους εργαζόμενους, τόσο μεταξύ των δύο παγκοσμίων πολέμων όσο και μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Με τον τρόπο αυτό η κυβέρνησή της αποκόμισε σημαντικά έσοδα, τα οποία όμως σε καμία περίπτωση δεν αντιστοιχούσαν στην πραγματική αξία των βιομηχανιών και των δημόσιων δομών που πωλήθηκαν. Υποστήριξε επίσης το κλείσιμο σημαντικών τμημάτων της βρετανικής βιομηχανίας, με αποτέλεσμα ο τομέας του χάλυβα, τα ναυπηγεία και οι αυτοκινητοβιομηχανίες να συρρικνωθούν ή και να εξαφανιστούν. Κατά τη διάρκεια της πρωθυπουργίας της η Βρετανία άρχισε να μετακινείται με ταχείς ρυθμούς από μια οικονομία βασισμένη στη βιομηχανική παραγωγή σε μια οικονομία

βασισμένη στις υπηρεσίες.

Η θάτσερ επέβαλε την πολιτική μαζικών κλεισιμάτων στη βιομηχανία, υποστηρίζοντας ότι η Βρετανία θα μπορούσε να επωφεληθεί από έναν επιτυχημένο τομέα υπηρεσιών. Αυτό οδήγησε στην αύξηση των ανέργων, από λιγότερους από ενάμισι εκατομμύριο σε πάνω από τρία εκατομμύρια, μέσα σε λιγότερο από δύο χρόνια.

Η θάτσερ έβαλε τη νομισματική πολιτική της πάνω από τις θέσεις εργασίας. Αύξησε τα επιτόκια προκειμένου να επιβραδύνει την αύξηση της προσφοράς χρήματος και συνεπώς να μειώσει τον πληθωρισμό, γεγονός που άσκησε πίεση στις επιχειρήσεις και αύξησε την ανεργία.

Η εικόνα της δύναμης

Κατά τη διάρκεια της πρώτης θητείας της θάτσερ, πολλοί στο κόμμα της θεώρησαν ότι δεν θα τα κατάφερνε και κάποιοι από τους κορυφαίους υπουργούς την συμβούλευσαν να παραιτηθεί. Αυτό οδήγησε στην περίφημη φράση της στο συνέδριο των Τόρηδων το 1980: «*Η κυρία δεν γυρίζει πίσω*». [1]

Παρότι η θάτσερ ήταν σταθερά αντιδημοφιλής στον βρετανικό λαό, τον Απρίλιο του 1982 η δικτατορία της Αργεντινής εισέβαλε στα νησιά Φόκλαντ. Πολύ λίγο καιρό πριν, η βρετανική κυβέρνηση σχεδίαζε σημαντικές περικοπές στις ναυτικές δαπάνες, αλλά μετά την εισβολή η θάτσερ διέταξε μια επίλεκτη στρατιωτική ομάδα να αποπλεύσει για να ανακτήσει τα νησιά από τις δυνάμεις της Αργεντινής.

Η βρετανική δύναμη αποτελούνταν από άρτια καταρτισμένα, πλήρως επαγγελματικά στρατεύματα, τα οποία βρέθηκαν αντιμέτωπα με έναν ανίσχυρο, ανεπαρκώς εξοπλισμένο και εκπαιδευμένο στρατό. Η νίκη ήταν γρήγορη και αποφασιστική και η θάτσερ χρησιμοποίησε κυνικά αυτόν τον πόλεμο για να ενισχύσει τη δημοτικότητά της στο εσωτερικό της χώρας. Καλλιέργησε την εικόνα ότι ήταν ένα με τις ένοπλες δυνάμεις και πόζαρε στα μέσα ενημέρωσης σαν να διοικούσε άρματα μάχης.

Στόχος να συντριβούν τα συνδικάτα

Η θάτσερ κατάλαβε ότι για να επιτύχει τις πολιτικές της φιλοδοξίες θα έπρεπε να τσακίσει τα συνδικάτα. Η ίδια περιφρονούσε βαθιά τον συνδικαλισμό και είχε βιώσει την πτώση της συντηρητικής κυβέρνησης του Έντουαρντ Χιθ το 1974, η οποία οφειλόταν κυρίως στην ισχύ και τις απεργιακές κινητοποιήσεις του συνδικαλιστικού κινήματος. Μετά τη σαρωτική νίκη στις εκλογές του 1983, η θάτσερ αισθάνθηκε αρκετά ισχυρή ώστε να τα βάλει με την εργατική τάξη.

Προκάλεσε μια απεργία της Εθνικής Ένωσης Ανθρακωρύχων (NUM) σε μια χρονική στιγμή που βόλευε την κυβέρνηση, αφού είχε δημιουργήσει μαζικές προμήθειες άνθρακα στους σταθμούς ηλεκτροπαραγωγής της χώρας.

Η απεργία διήρκεσε ένα χρόνο, από τις 6 Μαρτίου 1984 έως τις 3 Μαρτίου 1985. Καθ' όλη τη διάρκεια της, οι ανθρακωρύχοι ήταν σε μεγάλο βαθμό απομονωμένοι και παρόλο που υποστηρίχθηκαν από τους απλούς ανθρώπους της εργατικής τάξης, η υποστήριξη από τα υπόλοιπα εργατικά συνδικάτα ήταν πολύ περιορισμένη και χωρίς πραγματικό συντονισμό και αποφασιστικότητα.

Η θάτσερ χρησιμοποίησε όλη τη δύναμη της κρατικής μηχανής εναντίον των απεργών και η αστυνομία έπαιξε σημαντικό ρόλο σε αυτό. Αστυνομικοί μεταφέρθηκαν από το Λονδίνο στη Βόρεια

Αγγλία για να αντιμετωπίσουν τους ανθρακωρύχους, ενώ δύο ανθρακωρύχοι δολοφονήθηκαν από την αστυνομία. Πολλοί ακόμη τραυματίστηκαν, ενώ τα γεγονότα στο ανθρακωρυχείο Orgreave, όπου η αστυνομία επιτέθηκε στους εργάτες με μεγάλη αγριότητα, εξακολουθούν να φυλάσσονται σαν επτασφράγιστο μυστικό μέχρι και σήμερα.

Η ήττα της απεργίας των ανθρακωρύχων ήταν μια σημαντική ήττα για την εργατική τάξη στη Βρετανία και ακολουθήθηκε από μια μακρά περίοδο υποχώρησης των συνδικάτων γενικά, αλλά και απώλειας βασικών συνδικαλιστικών δικαιωμάτων. Ο τρόπος με τον οποίο η κυβέρνηση θάτσερ χειρίστηκε την υπόθεση των ανθρακωρύχων, ουσιαστικά προκαλώντας την απεργία όταν βόλευε την ίδια, μπορεί να αποτελέσει ένα σημαντικό μάθημα για τους συνδικαλιστές: μην επιτρέπετε στον αντίπαλο να έχει το πλεονέκτημα της επιλογής της μορφής και του χρόνου του αγώνα.

Νεοφιλελεύθερη μέχρι το κόκαλο

Η κυβέρνηση θάτσερ συνέχισε να εφαρμόζει με γοργούς ρυθμούς τη νεοφιλελεύθερη ατζέντα της ιδιωτικοποιώντας τις τηλεπικοινωνίες, κάτι που [σύμφωνα με τον δημοσιογράφο Τζέηκομπ Γουόρντ](#) (Jacob Ward ήταν «μια στιγμή ορόσημο για τον νεοφιλελευθερισμό». Πράγματι, αυτή η επιτυχία της θάτσερ έγινε πρότυπο που ακολούθησαν κι άλλες χώρες στην πώληση των κρατικών υπηρεσιών Κοινής Ωφέλειας.

Η θάτσερ επέδειξε ανυπέρβλητο ζήλο στην υποστήριξη των δυνάμεων της αγοράς. Ανάμεσα σε άλλα, είναι χαρακτηριστικό το περιστατικό κατά το οποίο η θάτσερ προωθούσε τα αμερικανικά ελικόπτερα Sikorsky έναντι των βρετανικών ελικοπτέρων Westland, εις βάρος της εθνικής οικονομίας.

Η θάτσερ μισούσε με πάθος τον σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό και λασπολογούσε εναντίον αυτών των ιδεολογιών, πιθανά χωρίς να τις κατανοεί. Όταν της ζητήθηκε να περιγράψει τον σοσιαλισμό, απάντησε απλώς ότι πρόκειται για ένα σύστημα που προσφέρει κρατική στήριξη στην αναποτελεσματική βιομηχανία.

Το τέλος της εποχής της θάτσερ

Προς το τέλος της πρωθυπουργίας της, η θάτσερ βρέθηκε στο στόχαστρο στελεχών του ίδιου της του κόμματος. Η αντιευρωπαϊκή της στάση και η άρνησή της να επιτρέψει στενότερους δεσμούς με την Ευρώπη αποδείχθηκε αντιδημοφιλής σε πολλούς υπουργούς των Τόρηδων και η ηγεσία της άρχισε να αμφισβητείται για άλλη μια φορά. Ωστόσο, αυτό που οδήγησε στην πτώση της ήταν η ακραία επιθετική πολιτική της γύρω από τον Κεφαλικό Φόρο (Poll Tax), έναν φόρο που θα εφαρμοζόταν ενιαία για όλους, ανεξαρτήτως εισοδήματος. Αυτό το μέτρο προκάλεσε γενικευμένη οργή, καθώς η μεγάλη πλειοψηφία της βρετανικής κοινωνίας το αντιλαμβανόταν

ως αυτό ακριβώς που ήταν: ένα μέτρο άδικο που στρεφόταν με βάνανσο τρόπο ενάντια στην εργατική τάξη.

Η πολιτική κρίση της θάτσερ άρχισε να αμφισβητείται και η αντίθεση στον κεφαλικό φόρο συνέχισε να εντείνεται. Η αντίθεση αυτή συντονίστηκε από μια σειρά ομάδες ακτιβιστών, με την οργάνωση «Militant» να παίζει κεντρικό συντονιστικό ρόλο, οργανώνοντας με επιτυχία μια μαζική εκστρατεία άρνησης πληρωμής του κεφαλικού φόρου. Πολλοί οδηγήθηκαν στα δικαστήρια, τα οποία ωστόσο κάποια στιγμή «φράκαραν» εξαιτίας του τεράστιου αριθμού ανθρώπων που συμμετείχαν στην εκστρατεία, με συνολικά δεκαοκτώ εκατομμύρια νοικοκυριά να αρνούνται να πληρώσουν. Σε πολλές πόλεις σημειώθηκαν κινητοποιήσεις με επεισόδια, αλλά και μεγάλη αύξηση της υποστήριξης προς το Εργατικό Κόμμα. Όλοι αυτοί οι παράγοντες σε συνδυασμό, αναδείκνυαν το γεγονός ότι ο χρόνος της θάτσερ είχε τελειώσει, τόσο στα μάτια της βρετανικής κοινωνίας συνολικά όσο και του ίδιου του Συντηρητικού Κόμματος. Η θάτσερ εξαναγκάστηκε σε παραίτηση στις 28 Νοεμβρίου του 1990. Μετά την παραίτησή της από την πρωθυπουργία απέφευγε συστηματικά το κοινοβούλιο, ενώ παραιτήθηκε και από βουλευτής το 1992.

Η κληρονομιά της θάτσερ

Πολλοί πολιτικοί σχολιαστές θα συμφωνούσαν ότι πέρα από τις υπηρεσίες που προσέφερε στις νεοφιλελεύθερες ιδέες, το μεγαλύτερο επίτευγμά της ήταν η μετατροπή του Εργατικού Κόμματος στο νεοφιλελεύθερο «Νέο Εργατικό Κόμμα».[2] Το σημερινό Εργατικό Κόμμα, παρά το προσωρινό φαινόμενο του «Κορμπινισμού», είναι τουλάχιστον τόσο δεξιό όσο ήταν το «Νέο Εργατικό Κόμμα». Ο Τόνι Μπλερ ήταν υπέρμαχος της ελεύθερης αγοράς, της ιδιωτικοποίησης του Εθνικού Συστήματος Υγείας, κλπ, και παρότι οι κυβερνήσεις των Εργατικών τείνουν να δαπανούν περισσότερα για τις δημόσιες υπηρεσίες από τις κυβερνήσεις των Συντηρητικών, οι πραγματικές πολιτικές διαφορές μόνο οριακά μπορούν να διακριθούν. Ο Νιλ Κίννοκ, που υπήρξε ηγέτης των Εργατικών για ένα μεγάλο κομμάτι της

περιόδου κατά την οποία το κόμμα βρισκόταν στην αντιπολίτευση απέναντι στη θάτσερ, ήταν πολύ πιο επιθετικός ενάντια στους σοσιαλιστές μέσα στο κόμμα του, παρά στην ίδια την θάτσερ. Προετοίμασε στην ουσία το έδαφος για τον Τόνι Μπλερ, ο οποίος έγινε ο αγαπημένος της άρχουσας τάξης.

Έτσι σήμερα, η κληρονομιά της θάτσερ ζει μέσα από τις πολιτικές που εφαρμόζουν οι εκπρόσωποι της αστικής τάξης, τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό. Τα επιτεύγματά της εξυμνούνται από την άρχουσα τάξη και τα βρετανικά μέσα ενημέρωσης, αλλά είναι μισητή από πλατιά στρώματα των εργαζομένων. Γι' αυτούς, η θάτσερ υπήρξε πάντοτε εχθρός, ενώ η διάλυση των εργατικών δικαιωμάτων και η ακραία επιδείνωση των συνθηκών εργασίας που επέβαλε με τις πολιτικές της, εξακολουθούν να υφίστανται.

Οι εργατικοί αγώνες και οι απεργίες που αναπτύσσονται τα τελευταία χρόνια, είναι μια ευκαιρία για την εργατική τάξη στη Βρετανία να δείξει τη δύναμή της και να αρχίσει να βάζει ξανά αναχώματα στις νεοφιλελεύθερες ιδέες που γέννησε η θάτσερ, καθώς και στις ιδέες που συνδέονται στενά με τον θατσερισμό και διαδίδονται τόσο από τους Τόρηδες, όσο και από το Εργατικό κόμμα.

Η θάτσερ είναι νεκρή – ζήτω η αλληλεγγύη της εργατικής τάξης!

[1] Η θάτσερ απάντησε στους επικριτές της λέγοντας: «*Γυρίστε εσείς αν θέλετε. Η κυρία δεν γυρίζει πίσω*» (You turn if you want to. The lady is not for turning) – λογοπαίγνιο με τη φράση «U turn» (στροφή 180 μοιρών)

[2] «Νέο Εργατικό Κόμμα» αποκαλούνταν το κόμμα των Εργατικών κατά την περίοδο της ηγεσίας (και της πρωθυπουργίας) του Τόνι Μπλερ. Το όνομα αυτό είναι ταυτισμένο με τη δεξιά στροφή του κόμματος, την απομάκρυνσή του από τα συνδικάτα, την αποξένωση από τη βάση των μελών του, τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές στο

εσωτερικό, την ενθουσιώδη συμμετοχή της Βρετανίας στον πόλεμο στο Ιράκ, κλπ.

Το ευρώ, ο νεοφιλελευθερισμός, η εκμετάλλευση της εργασίας

του Ηλία Ιωακείμογλου

Αναδημοσίευση από το commune.org.gr

Τα δύο θεμέλια του καθεστώτος εκμετάλλευσης

Η ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ένωση έχει αποτελέσει, ιδιαίτερα από το 1990 και μετά, ιμάντα μεταβίβασης των νεοφιλελεύθερων θεσμικών αλλαγών στην Ελλάδα. Πρόκειται, βεβαίως, για αλλαγές που υιοθετούνται, σε διάφορες παραλλαγές, από όλες τις χώρες του αναπτυγμένου καπιταλισμού, ανεξαρτήτως εάν συμμετέχουν ή δεν συμμετέχουν στην ΕΕ. Ωστόσο, η ένταξη της Ελλάδας στην ΕΕ προσφέρει στις κυβερνήσεις την μέγιστη διευκόλυνση να παρουσιάζουν τις νεοφιλελεύθερες θεσμικές αλλαγές ως επιβαλλόμενες από το εξωτερικό και ως αναπόφευκτες διότι αποτελούν συμβατική υποχρέωση της χώρας που δεν επιδέχεται αμφισβήτηση. Μετριάζουν, έτσι, κατά πολύ, τις κοινωνικές αντιστάσεις στις νεοφιλελεύθερες θεσμικές αλλαγές.

Οι αλλαγές αυτές, αφού επιταχύνθηκαν δραματικά με την μνημονιακή πολιτική, έχουν πλέον συγκροτήσει σύστημα που επιβάλλει ένα καθεστώς εκμετάλλευσης της εργασίας πολύ διαφορετικό από αυτό που υπήρχε πριν από το 2010. Μεταξύ αυτών των θεσμικών αλλαγών (που ονομάζονται και διαρθρωτικές αλλαγές) μέγιστη σημασία για το νέο καθεστώς εκμετάλλευσης της εργασίας, έχουν οι αλλαγές στην αγορά εργασίας, εκεί που

πουλάμε στις επιχειρήσεις τις ικανότητές μας προς εργασία έναντι μισθού. Επιβάλλοντας νεοφιλελεύθερες διαρθρωτικές αλλαγές στην αγορά εργασίας, οι κυβερνήσεις επιτυγχάνουν την μείωση της διαπραγματευτικής ικανότητας της μισθωτής εργασίας έτσι ώστε οι μισθοί να παραμένουν διαρκώς χαμηλοί.

Η συγκρότηση μιας νεοφιλελεύθερης αγοράς εργασίας απελευθερωμένης από την θεσμική προστασία των εργαζομένων, είναι **το πρώτο θεμέλιο** του καθεστώτος εκμετάλλευσης της εργασίας που έχει εγκατασταθεί στην Ελλάδα με την μνημονιακή πολιτική. **Το δεύτερο θεμέλιο**, είναι η υιοθέτηση του ευρώ και οι περιορισμοί που επιβάλλει στην λειτουργία της οικονομίας.

Ο μηχανισμός της εκμετάλλευσης

Το ευρώ και η νεοφιλελεύθερη αγορά εργασίας, αποτελούν τα δύο θεμέλια του μηχανισμού εκμετάλλευσης της εργασίας με την έννοια ότι αποτελούν τις θεσμικές προϋποθέσεις χωρίς τις οποίες αυτός ο μηχανισμός δεν θα μπορούσε να λειτουργήσει, είναι δηλαδή προϋποθέσεις της ύπαρξής του.

Θεμέλιο πρώτο, το ευρώ: Η δραχμή μπορούσε, όταν χρειαζόταν, να αλλάζει συναλλαγματική ισοτιμία, να υποτιμάται (ή να «διολισθαίνει», να χάνει δηλαδή σταδιακά, κάθε μήνα, ένα μικρό μέρος από την ισοτιμία της). Με τον τρόπο αυτόν, γίνονταν ακριβότερα τα εισαγόμενα προϊόντα και φθηνότερα τα εξαγόμενα από την Ελλάδα. Είχε, δηλαδή, το εθνικό νόμισμα, την ιδιότητα να προσφέρει προστασία, έστω προσωρινή, στις επιχειρήσεις που λειτουργούσαν στην Ελλάδα, διότι *μείωνε την πίεση που δέχονταν από τον διεθνή ανταγωνισμό*. Αυτό γινόταν, μάλιστα, με ιδιαίτερα επωφελή για τις επιχειρήσεις τρόπο: τα προϊόντα τους αποκτούσαν, χάρη στην υποτίμηση, τιμή σε ευρώ μικρότερη έναντι των διεθνών ανταγωνιστών τους, πλην όμως *η τιμή τους σε δραχμές δεν μειωνόταν*. Με το ευρώ, οι όροι του παιχνιδιού έχουν αλλάξει καθώς δεν υπάρχει πλέον η δυνατότητα της υποτίμησης του νομίσματος, και *ολόκληρη η πίεση του διεθνούς ανταγωνισμού μεταφέρεται στις επιχειρήσεις που λειτουργούν στην Ελλάδα*. Τώρα, για να πωλούνται τα προϊόντα τους σε τιμές

χαμηλότερες έναντι του διεθνούς ανταγωνισμού, οι επιχειρήσεις πρέπει να μειώσουν τις τιμές τους *απευθείας σε ευρώ*. Επειδή, όμως, έτσι μειώνονται τα κέρδη τους, οι επιχειρήσεις θέλουν να μετακυλίσουν την ζημιά στην μισθωτή εργασία, μειώνοντας τους μισθούς. Για να έρθουν έτσι τα πράγματα, χρειάζεται μια αγορά εργασίας στην οποία ο μισθωτός θα έχει μικρή και κατά προτίμηση ασήμαντη διαπραγματευτική δύναμη. Στο σημείο αυτό πηδάει επάνω στην σκηνή ο νεοφιλελευθερισμός με τις διαρθρωτικές αλλαγές του στην αγορά εργασίας.

Θεμέλιο δεύτερο, οι νεοφιλελεύθερες διαρθρωτικές αλλαγές στην αγορά εργασίας: Η αγοραστική δύναμη των μισθών (που ονομάζουμε και *πραγματικούς* μισθούς) είναι ευθέως ανάλογη της προστασίας που παρέχουν οι θεσμοί της αγοράς εργασίας στους μισθωτούς, ανάλογη του βαθμού κάλυψης των μισθωτών από συλλογικές συμβάσεις, του βαθμού αποτελεσματικής λειτουργίας της Επιθεώρησης Εργασίας και γενικότερα ολόκληρου του θεσμικού πλαισίου της αγοράς εργασίας. Αυτό το πλαίσιο, είναι η αποκρυστάλλωση του παρόντος και του παρελθόντος συσχετισμού δυνάμεων μεταξύ εργασίας και κεφαλαίου, είναι οι κανόνες με τους οποίους ορίζεται σε τι τιμή θα πωλούνται οι εργασιακές ικανότητές μας και με ποιο τρόπο και ποιους όρους θα τις καταναλώνουν οι επιχειρήσεις και οι εργοδότες γενικότερα. Για τους λόγους αυτούς, το θεσμικό πλαίσιο της αγοράς εργασίας αποτελεί κατεξοχήν τόπο ταξικού ανταγωνισμού, και αυτό εξηγεί ότι το Κράτος, οι εργοδοτικές οργανώσεις και τα αστικά κόμματα συγκεντρώνουν εκεί μεγάλες δυνάμεις, ιδιαίτερα στην εποχή του ολοκληρωτικού ταξικού πολέμου που διεξάγει ο νεοφιλελεύθερος καπιταλισμός. Όποιος έχει ισχυρές θέσεις στο θεσμικό πλαίσιο της αγοράς εργασίας ελέγχει τον συσχετισμό δύναμης στον σχηματισμό των μισθών και στους όρους με τους οποίους το Κεφάλαιο καταναλώνει τις εργασιακές μας ικανότητες.

Αυτά είναι, λοιπόν, τα δύο θεμέλια, του μηχανισμού εκμετάλλευσης της εργασίας στην σημερινή του μορφή: το ευρώ και οι νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις της αγοράς εργασίας. Εκκινώντας από αυτές μπορούμε τώρα να δούμε με ποιο τρόπο

λειτουργεί ο μηχανισμός της εκμετάλλευσης.

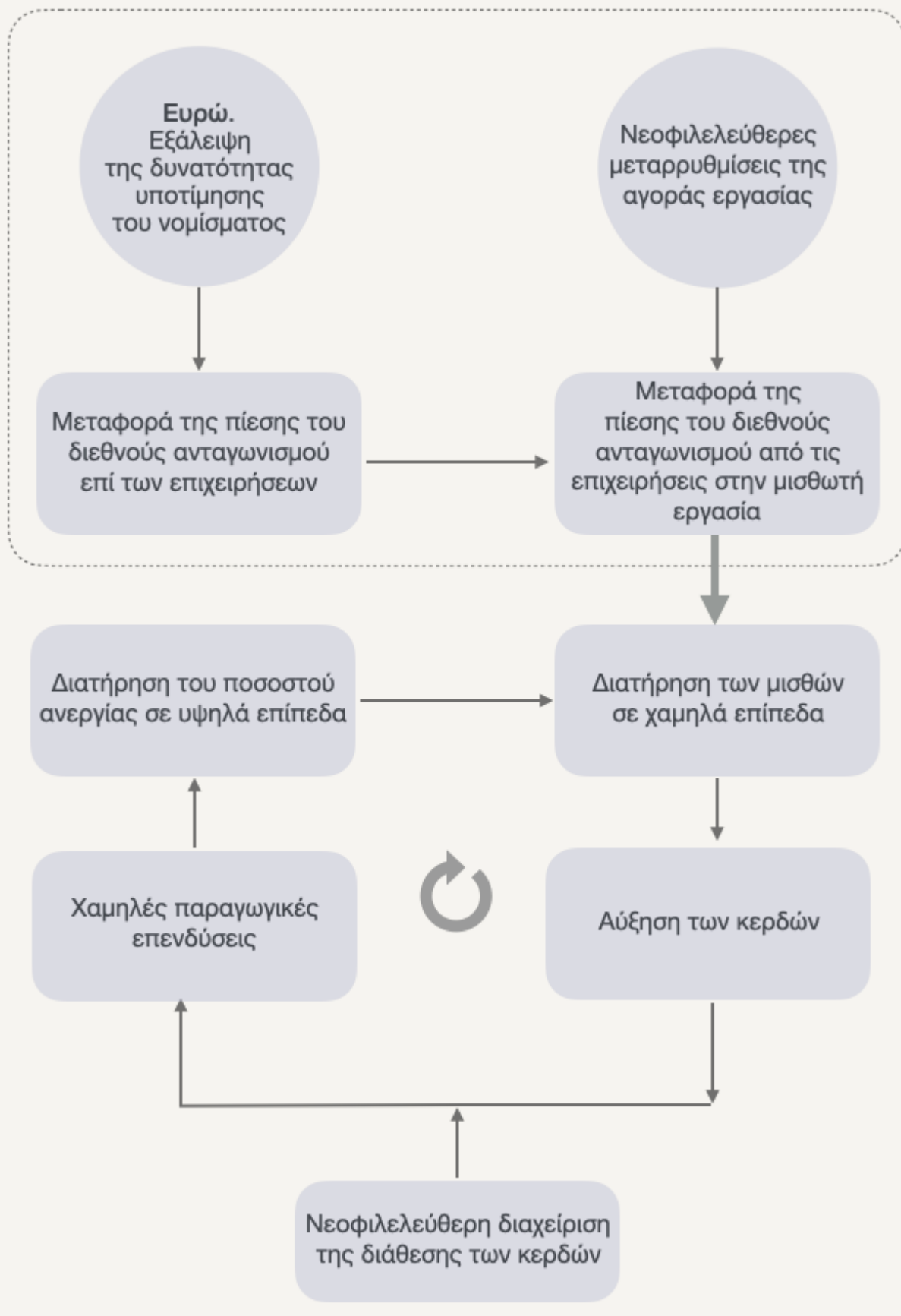
Ο μηχανισμός της εκμετάλλευσης σε λειτουργία: Το ευρώ μεταφέρει ολόκληρη την πίεση του διεθνούς ανταγωνισμού επί των παραγωγικών επιχειρήσεων που λειτουργούν στην Ελλάδα, και η νεοφιλελεύθερη αγορά εργασίας μεταβιβάζει την πίεση αυτή από τις επιχειρήσεις στην μισθωτή εργασία. Αυτό, έχει ως αποτέλεσμα την διατήρηση των μισθών σε χαμηλά επίπεδα (εξαιρουμένων, εννοείται, των μισθών των μεσαίων και υψηλών στελεχών του ιδιωτικού τομέα).

Αντίστοιχα αυξημένα είναι τα κέρδη, τα οποία δεν αυξάνονται για κανέναν άλλο λόγο, ούτε επειδή θα υπήρχε τεχνολογικός εκσυγχρονισμός, ούτε μεγάλη αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας, ούτε θαυματουργές νέες τεχνολογίες: τα μεγάλα κέρδη που καταγράφουν τα στατιστικά στοιχεία, ιδιαίτερα μετά το 2020, προέρχονται στο ακέραιο από την διαρκή, επίμονη μείωση των πραγματικών μισθών και την προσπάθεια του Κεφαλαίου αυτή η μείωση να γίνει, μέσω της έξης, μη αντιστρέψιμη.

Η μείωση των πραγματικών μισθών, δεν προέρχεται μόνο από την συνέργεια των νεοφιλελεύθερων μεταρρυθμίσεων της αγοράς εργασίας και του ευρώ, αλλά και από το ενδημικά υψηλό ποσοστό ανεργίας. Το ποσοστό ανεργίας στην Ελλάδα εμφανίζει ένα κάτω όριο στην περιοχή του 10% και αυτό σχετίζεται με το ύψος των παραγωγικών επενδύσεων, το οποίο παραμένει απελπιστικά χαμηλό, τόσο χαμηλό που δεν επαρκούν οι νέες επενδύσεις για να αναπληρώσουν το παραγωγικό που αποσύρεται επειδή πάλιωσε ή είναι τεχνολογικά ασύμφορο. Να κάτι που δεν θα περίμενε κάποιος από μια χώρα του αναπτυγμένου καπιταλισμού. Από το 2008 και μετά, το ποσοστό των ακαθάριστων εισοδημάτων του κεφαλαίου που επενδύονται σε παραγωγικό κεφάλαιο έχει μειωθεί στο 40% έναντι 70% περίπου κατά το 2005-2007. Ως αποτέλεσμα, το παραγωγικό σύστημα δεν διαθέτει επαρκείς θέσεις εργασίας ώστε να χρησιμοποιήσει ολόκληρο το εργατικό δυναμικό. Από όπου προκύπτει η ενδημική ανεργία που ανέρχεται σε ποσοστό 10%. Ακόμη, δηλαδή, και αν καλυφθούν όλες οι θέσεις εργασίας, ένας στους δέκα από όσους αναζητά ενεργητικά εργασία θα παραμείνει

άνεργος. Ακόμη και εάν επιστρατευθούν πολλαπλές βάρδιες, επιμήκυνση του χρόνου λειτουργίας, υπερωρίες κλπ, το ποσοστό αυτό μπορεί να μειωθεί περαιτέρω μόνο πρόσκαιρα, για όσο χρόνο θα μπορέσει να κρατηθεί η εξωτερική ζήτηση στα πολύ υψηλά επίπεδα που βρίσκεται σήμερα.

Το μεταμνημονιακό καθεστώς εκμετάλλευσης της εργασίας στην Ελλάδα

Συνοψίζοντας, ο καθορισμός των μισθών βρίσκεται παγιδευμένος, (α) από το ευρώ που μεταφέρει στις επιχειρήσεις ολόκληρη την

πίεση του διεθνούς ανταγωνισμού, (β) από τις νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις στην αγορά εργασίας που μεταφέρουν στην μισθωτή εργασία την πίεση που δέχονται οι επιχειρήσεις από τον διεθνή ανταγωνισμό, και (γ) από το ενδημικά υψηλό ποσοστό ανεργίας που συντηρείται χάρη στις χαμηλές παραγωγικές επενδύσεις (που ανάγονται στην νεοφιλελεύθερη διαχείριση των κερδών). Το αποτέλεσμα είναι η ιστορικά πρωτοφανής, για τις χώρες του αναπτυγμένου καπιταλισμού σε καιρό ειρήνης, μείωση της αγοραστικής δύναμης των μισθών στην Ελλάδα και η συντήρηση ενός ενδημικού υψηλού ποσοστού ανεργίας. Το πάθος με το οποίο οι επιχειρήσεις, οι συνδικαλιστικές οργανώσεις και τα κόμματα της αστικής τάξης επιδιώκουν αυτήν μείωση των πραγματικών μισθών, δεν είναι τυχαίο, εξηγείται από την αδυναμία τους να επιτύχουν τα υψηλά κέρδη στα οποία είναι εθισμένοι, με άλλα μέσα, με τα μέσα που χρησιμοποιεί ο αναπτυγμένος καπιταλισμός (ο καπιταλισμός της σχετικής υπεραξίας) και τα οποία είναι ο τεχνολογικός εκσυγχρονισμός και οι αυξήσεις της παραγωγικότητας της εργασίας. Το κατωτέρω διάγραμμα συνοψίζει τις εσωτερικές σχέσεις του μηχανισμού εκμετάλλευσης της εργασίας όπως διαμορφώθηκε μετά το 2008.

Τα σημεία προσβολής του μηχανισμού εκμετάλλευσης

Σε ποια σημεία του, όμως, μπορεί να προσβληθεί αυτός ο μηχανισμός εκμετάλλευσης της εργασίας;

Πρώτον, στην μεταφορά ολόκληρης της πίεσης του διεθνούς ανταγωνισμού επί της ελληνικής οικονομίας μέσω του ευρώ. Δεύτερον, στην μεταφορά της πίεσης του διεθνούς ανταγωνισμού από τις επιχειρήσεις στην αγορά εργασίας μέσω των νεοφιλελεύθερων μεταρρυθμίσεων. Τρίτον, στο δικαίωμα της κεφαλαιοκρατικής ιδιοκτησίας να αποφασίζει τι, πόσο και πώς θα παράγουμε ως χώρα, επομένως και πόσο μεγάλο θα είναι το παραγωγικό σύστημα, άρα και πόσες θα είναι οι θέσεις εργασίας και πόσοι από εμάς θα παραμένουν άνεργοι.

Με δεδομένη την απουσία της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς από την κεντρική πολιτική σκηνή, οι παρεμβάσεις της σε σχέση με το

ευρώ είναι αναγκαστικά περιορισμένες στο ιδεολογικό πεδίο. Όσον αφορά την αμφισβήτηση της κεφαλαιοκρατικής ιδιοκτησίας, είναι πεδίο εγκαταλελειμένο από την Αριστερά, διεθνώς, από την δεκαετία του 1980 και μετά. Επομένως, ελλείψει προετοιμασίας, οι σχετικές παρεμβάσεις και σε αυτό το πεδίο είναι αναγκαστικό, προς το παρόν, να περιορίζονται στο ιδεολογικό πεδίο. Σε ό,τι αφορά, όμως, την αγορά εργασίας και τις νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις της που εξασφαλίζουν την μεταφορά της πίεσης του διεθνούς ανταγωνισμού από τις επιχειρήσεις στην μισθωτή εργασία, η αντικαπιταλιστική Αριστερά έχει άμεση πρόσβαση και μπορεί κατά προτεραιότητα να ενδυναμώσει την κινηματική και συνδικαλιστική παρουσία της εκεί διότι διαθέτει όλα όσα χρειάζονται για αυτό.

ΠΕΝΕΝ: Κάτω τα χέρια από τα συνδικάτα, την συνδικαλιστική δράση και την απεργία

Η Διοίκηση της ΠΕΝΕΝ καταδικάζει το νέο μπαράζ διώξεων από την εργοδοσία και την κυβέρνηση της ΝΔ.

Σειρά στον μακρύ κατάλογο των διώξεων πήραν ο ΓΓ της **Ομοσπονδίας Οικοδόμων** με άθλιες και κατασκευασμένες κατηγορίες του κοινού Ποινικού Κώδικα για την δράση του κατά πλειστηριασμού λαϊκής κατοικίας το 2019.

Στην ίδια κατεύθυνση της συντονισμένης αυτής επίθεσης είναι και η καταδίκη του **Προέδρου του Συνδικάτου Τύπου και Χάρτου** με αφορμή την μεγάλη 10ήμερη απεργία του 2019 που αφορούσε την επαναπρόσληψη 4 εργαζομένων από την επιχείρηση «Αφοί Βλάχου Α.Β.Ε».

Για πολλοστή φορά η δικαιοσύνη χρησιμοποιείται ως εργαλείο των δυνάμεων του κεφαλαίου για το χτύπημα των αγώνων με προφανή στόχο την τρομοκράτηση των εργαζομένων, την επέλαση της κερδοφορίας των επιχειρήσεων και την επιβολή του δόγματος για σιγή νεκροταφείου στην αντίσταση και πάλη των αγωνιστικών συνδικάτων κατά της αντιλαϊκής πολιτικής κυβέρνησης – κεφαλαίου.

Αποδεικνύεται για πολλοστή φορά ο ταξικός χαρακτήρας και ρόλος της αστικής δικαιοσύνης!

Στην πολιτική των διώξεων της καταστολής και στο χτύπημα των οργανωμένων αγώνων, το εργατικό κίνημα πρέπει να απαντήσει με την αλληλεγγύη, την ένταση και κλιμάκωση των αγώνων βάζοντας μπροστά την ανατροπή των αντιλαϊκών πολιτικών και τα εργατικά δικαιώματα.

Η Διοίκηση της ΠΕΝΕΝ